

а особливо у сфері освіти.

Інновації в освіті – це процес створення, впровадження та поширення нових ідей, засобів, педагогічних та управлінських технологій в освітній практиці, що призводить до підвищення показників досягнень різних компонентів освіти і переходу системи до якісно нового рівня. Слово «інновація» має багатозначний характер, оскільки включає як саму ідею, так і процес її практичного втілення [2].

«Інноваційне навчання» (innovative learning) – це процес і результат навчальної діяльності, яка сприяє впровадженню інноваційних змін у науку, культуру та соціальне середовище. Такий тип навчання стимулює творчий пошук на основі наявного досвіду. У контексті змін суспільного розвитку, інновації в освіті стають більш необхідними і постійними. Впровадження і реалізація таких інновацій потребують спеціальних професійних навичок. Якість вищої освіти та науки в Європейському просторі досягається за умов сталого розвитку галузі, послідовності та наступності в державній освітній політиці, політичної волі та постійної підтримки з боку держави та суспільства.

Список використаних джерел:

1. Вербівський Д. (2023). Інноваційні технології в закладі вищої освіти. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*, (2(53), 30–33. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2023.53.30-33>
2. Дубасенюк О. Інновації в сучасній освіті. URL : <http://surl.li/tqynn>
3. Шуст Н. інновації в освіті як необхідність. URL : <http://surl.li/tqzyb>

РОЗРОБЛЕННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ У ПУБЛІЧНІЙ СФЕРІ

Лі Ян
Полтава, Україна

Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук, асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Проєктний підхід стає все більш важливим у сучасному публічному управлінні. Його застосування дозволяє підвищити ефективність державних програм та забезпечити більш прозоре використання ресурсів. Метою цієї конференції є обговорення сучасних тенденцій та викликів, пов'язаних із розробленням та управлінням проєктами у публічній сфері.

Проєктне управління є комплексом методів та технік, призначених для досягнення конкретних цілей проєкту в межах встановлених обмежень. Воно включає планування, організацію, мотивацію та контроль ресурсів для досягнення конкретних завдань. Проєктне управління як наукова дисципліна зародилося у другій половині XX століття, однак його принципи використовувалися ще в давнину при будівництві великих споруд.

Основні принципи проєктного управління включають:

1. Чітке визначення цілей.
2. Планування ресурсів.
3. Управління ризиками.
4. Контроль якості та термінів.

Процес розроблення проєкту у публічній сфері зазвичай складається з кількох основних етапів:

1. Ідентифікація потреб - визначення проблем та можливостей.
2. Формування ідеї проєкту - розробка концепції та визначення цілей.
3. Планування - детальна розробка плану дій, включаючи бюджет та терміни.
4. Виконання - реалізація плану та моніторинг прогресу.
5. Контроль - оцінка результатів та внесення необхідних корективів.

Управління проєктами у публічній сфері має свої специфічні особливості. Це пов'язано з необхідністю враховувати правові та нормативні вимоги, обмеження бюджету, соціальні аспекти та інтереси різних зацікавлених сторін. Основні виклики включають забезпечення прозорості та підзвітності, управління великими обсягами документації, забезпечення координації між різними відомствами та організаціями.

Прикладом успішного проєкту є реформа системи охорони здоров'я, яка включала електронізацію медичних послуг та впровадження нових стандартів якості обслуговування.

Сучасні інструменти проєктного управління включають програмне забезпечення для планування проєктів, такі як Microsoft Project, Asana, Trello тощо. Ці системи дозволяють ефективно планувати ресурси, відслідковувати прогрес та керувати ризиками. Окрім того, важливими є методи аналізу ризиків, такі як SWOT-аналіз та методи управління якістю, наприклад, Six Sigma [1].

Ефективне проєктне управління сприяє підвищенню ефективності державних програм, зменшенню витрат та покращенню якості послуг, що надаються громадянам. Воно також стимулює розвиток інновацій та впровадження новітніх технологій. Важливу роль у підтримці проєктів відіграє громадянське суспільство, яке може виступати як ініціатор проєктів та брати участь у їх моніторингу [2].

Узагальнюючи викладене, можна зробити висновок, що проєктне управління є важливим інструментом підвищення ефективності публічного управління. Його використання дозволяє більш раціонально використовувати ресурси та забезпечувати досягнення стратегічних цілей. Перспективи розвитку проєктного управління у публічній сфері пов'язані з впровадженням новітніх технологій та підвищенням рівня компетентності фахівців у цій галузі.

Список використаних джерел:

1. Kerzner H. (2017). Project Management: A Systems Approach to Planning, Scheduling, and Controlling.

2. John Wiley & Sons. PMI. (2021). A Guide to the Project Management Body of Knowledge (PMBOK® Guide). Project Management Institute.
3. Verzuh E. (2015). The Fast Forward MBA in Project Management. John Wiley & Sons.
4. Lock D. (2013). Project Management. Gower Publishing, Ltd.
5. Turner J. R. (2014). The Handbook of Project-Based Management. McGraw-Hill Education.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄС ТА УКРАЇНІ

*Лоза Т.М.
Полтава, Україна*

*Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук,
асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту
імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету
імені В.Г. Короленка*

У Європейському Союзі наразі навчаються приблизно 50 тисяч українців, і ці показники постійно зростають щороку. Важливо зазначити, що інноваційний прогрес у галузі освіти в Європі є результатом культурної глобалізації у сфері освіти, яка в наш час розглядається як ефективний інструмент формування особистості в умовах інформаційного суспільства. Цей прогрес також визначається соціально-економічними змінами, швидким розвитком науки й техніки, переходом до суспільства знань та нової економіки, що базується на знаннях. Зокрема, відзначається потреба у сучасних фахівцях, які можуть ефективно реагувати на виклики часу й адаптуватися до змін. Однак особливістю європейської освіти є взаємна довіра держави до освітніх процесів, узгодженість національної освітньої структури та кваліфікацій, а також якість надання освітніх послуг [1].

Сучасний рух у напрямі реформ в європейському освітньому просторі став об'єктом вивчення для багатьох дослідників. Особливий інтерес до нього виявляють педагоги-компаративісти, які мають можливість спостерігати за порівняльною педагогікою у реальному часі. Без порівняння та аналізу основних параметрів функціонування освітніх систем в Європі майже неможливо було б досягти згоди та розробити прогнози на міждержавному рівні [4, с.4]. Отже, аналіз останніх досліджень і публікацій у контексті наукового пошуку підкреслює важливість робіт українських науковців, які проводять порівняльні аналізи розвитку освіти в Україні та за кордоном. Ці дослідження охоплюють такі питання, як глобалізація, інтеграція та модернізація освітніх систем, формування освітньої політики та аналіз змісту освіти в країнах Європейського Союзу на фоні соціальних, економічних і педагогічних змін. Серед авторів варто відзначити таких науковців, як Авшенюк Н., Бабушко С., Ващенко Л., Лігоцького А., Локшиної О., Матвієнко О., Сисоєвої С., Шемприх І. та інші. Крім того, для вивчення аспектів розвитку